

Америчка турнеја Оркестра за сахране и свадбе

ОРИЛО СЕ УЗ БРЕГУ

Пише:
Мила
Филиповић

Чикаго, август 2006.

За Горана Бреговића и његов “Оркестар за сахране и свадбе” није било бољег начина да се представе публици северноамеричког континента од онога како су то и учинили почетком јула, освајајући Монреал, Чикаго и Њујорк.

Најпре је Брега са изванредним музичарима који га прате пред око 100 000 људи у Монреалу затворио највећи цез фестивал на свету, потом је, у најскупљем парку на свету, чикашком “Миленијум парку”, више од два и по сата забављао десетак хиљада људи, да би потом на фестивалу у Линколн центру у Њујорку у одличном расположењу три сата држао око 4000 расположених Њујорчана. И, како музичка манифестација у оквиру које је у Чикагу и наступао каже “Музика без граница”, потврдио је да границе, чак ни замишљене, за ову уметност не постоје, да се у њој сажимају различити простори и времена, преклапају стилови, спајају нације и језици и отварају сва светска срца која познају ритам и препознају мелодију.

Не морам вам посебно говорити о том добром осећају када се у дивно јулско вече, у самом центру Чикага певало на нашем језику, док су се трубачи са различитих страна великог аудиторijума сливали до фантастичне бине, на којој су их чекале познате грлене певачице, хор и гудачи и њихов вођа, у белом оделу, коме је само прст једне руке био довољан да их све прецизно води кроз наступ, а публику подигне или спусти, када год пожели. И то је веома вешто и чинио, бира-

јући црну или белу страну живота, преклапајући музику за сахране и свадбе, звуке туге и радости, боје живота и смрти.

Орила се Мичиген авенија те ноћи од Ђурђевдана и Кала-

пњикова, разливали су се по њој звуци фантастичне “Краљице Марго”, уздисало се уз “Стани, стани, Ибар водо”, и смејало Бреговићу уз његову омиљену

“Расле тикве на буњишту”.

И није нам сметало што смо у скоро свакој песми препознавали звуке “Бијелог дугмета”, и што

смо могли отпевати и “Шта има ново”, и “Све ће то, о мила моја”, и “Милиција тренира строгаћу”, само су речи биле на циганском, нити смо се жалили што је Горан посезао за добро познатим на-

родним, претварајући их у нешто друго, јер је и то друго и певљиво, и јер се и уз то друго могло одлично играти и бескрајно забављати.

“Не мислим ја да ни од чега и ни од кога било шта крадем, ја само из музичке прошлости узимам оно што је моје”- одговара нам Бреговић на оно старо, вечито питање које скоро сви упућују њему о плагијатима. “Ја сматрам да то јесте моје. Када грабим у традицију, мислим да ми припада, то су радили сви велики композитори, то је тако природан процес. Традиција је за мене као сигурна банка- из ње позајмљујеш, са надом да ћеш дуг вратити са каматом”.

Концерте у Чикагу, у “Миленијум парку” и у сали “Парк Њест”, у којој се друге вечери у нешто камернијој атмосфери окупило око 1000 људи, организовао је чикашки “Културни центар”, уз неопходну подршку овдашњег листа “Огледало”, а за Горана је

приређен и пријем, на коме су се окупили представници конзулата Србије, БиХ и Хрватске, као и наши људи са простора бивше Југославије. Бреговић је пристао да дође једино на такав пријем, пожелевши да се сретне са свима, и да свима укаже макар мало пажње.

“Надам се да ће публика прихватити ово што радимо, а и драго ми је да и вас конзуле видим овако на гомили”- у сали им се обратио, пристајући да проба и српско, и босанско, и хрватско вино, знајући да сва говоре истим језиком. “Ма нема ништа од поновног окупљања Дугмета, та прича је коначно завршена”- јасно је одговорио окупљеним знатижељницима, демантујући било какву могућност да се и он појави на најављеној америчкој турнеји некадашњих певача “дугмића.” Некако ситан, мршав, исцрпљен од пута и са неизбежним борама које су му године и живот нанели, ипак је задржао тај свој чудесни дечачки израз лица и онај вечно млади осмех, по коме ћемо га увек и памтити. Срећан због овако успешног америчког дебија,

Брега и конзули

објашњава нам зашто је још увек понегде и због понечега почетник.

“Ја волим да будем деби-тант и права је срећа да имам неколико добрих и веома важних почетака у свом животу. У мојој природи је вероватно нека пер-

сјајног Алена Адамовића, али и изванредни гудачи, хармонични певачи и увек надахнути трубачи, вешто су стварали магични звук, уз који се и плакало, али не као на

чудесан спој етно звука, цеза и рокенрола.

Вољен и оспораван,

Бреговић је успео да у свом згуснутом годишњем распореду споји неколико слободних дана и посвети их америчким наступима, журећи после њих пут Швајцарске, Немачке и других светских дестинација, да улепша и неке друге фестивале и просторе.

“Завршавам снимање албума моје циганске опере “Кармен са срећним крајем”, која ће се

програма, свирати у најпознатијим дворанама Европе и у њујоршком “Карнеги Холу”. И признајем вам, уопште нисам уморан од свега овога. То што имам 55 година не одговара мом стању у послу којим се бавим, јер сам поново на неком почетку. Тако сам срећно избегао опасност да будем досадан.

Уживам у првим успесима, и другим, и трећим, још увек веома далеко од колотечине која замара”- додаје на крају разговора Бреговић. И широким осмехом поздравља публику, обе-

верзна жица, која више воли најтежи могући почетак, него досадну рутину, која би ме пре или касније убила. Привилегија је за мене што овога пута дебиутујем на манифестацији каква је монреалски Цез фестивал, и на простору какав је Чикашки Миленијум парк. Ја сам желео да то буду велики концерти, зато је овде више од 40 музичара са мном.”

И најважнији међу равноправнима- изванредни гласови Бугарки Данијеле и Људмиле Раткове и Македонке Васке Јанковске, бубањ, хармоника и глас

сахранама, већ од неке чудесне среће и испуњености, и играло још веселије него на свадбама.

Играла је “цела Југославија”, велики део Балкана и добар део Америке, уз мелодије које никога нису оставиле равнодушним. Фантастичан звук и одлична организација сјајних концерата учинили су да ово буде важан музички догађај године, не само за нас који смо уз Бреговићеву музику одрастали и сазревали, већ и за оне који су га чули први пут, разграбили његове ЦД-ове, или тек почели да се распитују какав је то

на тржишту појавити на јесен. Почетком 2007. године радићу на пројекту “Моје срце је постало толерантно”, који је започет у Француској 2002. године. Ићи ћемо на велику турнеју у оквиру тог

хавајући да ће и даље свирати концерте, јер његов оркестар нико не зове ни на сахране, ни на свадбе. На срећу публике широм света.

ŠESTI PO REDU SLAVONSKI DAN PREOBRAŽENIJE GOSPODNJE

ODRŽAVA SE 2 SEPTEMBRA (SUBOTA) 2006 god. U SRPSKOM KULTURNOM CENTRU

U

EDMONTONU, ALBERTA, KANADA SA POČETKOM U 19 SATI

U TOKU VEČERE SLUZIĆE SE JELA IZ POZNATE SLAVONSKE KUHINJE

ZA ODLIČNO RASPOLOŽENJE I PROVOD POBRINUĆE SE

LEPA LUKIĆ I MILANA ANIČIĆ - Lepina naslednica

DOBRODOŠLI!

ZA SVE INFORMACIJE MOŽETE ZVATI NA TEL : (780) 906-9287

E - MAIL : SLAVONSKIDAN@HOTMAIL.COM